

utilitatem; quare & apud Evangelistas, & apud D. Paulum Christus hyper emam, pro nobis, mortuus & pessime memoratur. Ad id verò innendum, quod vellet hic detinueri, nempe baptizari pro mortuis, veluti si mortuus esset, eamdem phrasim usurpari nullibi reperimus. His præterea verbis, baptizari pro mortuis, nequit naturaliter induci, baptizari ad peccatum, quod est animæ mors, abolendum, seu ad opera mortua, peccata nempe expianda, seu ad mortuorum resurrectionem referendam; seu denique ad moriendum homini veteri. Hæc omnes interpretationes ad sensum mortalium faciunt, ad literam non faciunt.

IV. S. Isidorus Pelusiota (*d*), & Author Commentarii in Pauli Epistolas, quem D. Hieronymo tribuunt (*e*), Apostoli memorem fuisse putant, ut mortuorum nomine mortalia nostra corpora designaret, nosque baptisimatis elatos siudem immortalitatem comparare. Quid baptismus carnem lustramus, si nunquam resurget? Quid corpus morti obnoxium ablatus, si à morte nunquam emerget? Carnem nostram Apostolus mortem appellat, quoniam hac morte anima non moritur. Hæc tamen mortuorum interpretatione ad nostra mortalia corpora, denotanda, obscura nimis est atque detorta, quam Apostolus ad Catholicam tantisperitatem comprobandum minime adhibuit.

V. S. Epiphanius (*f*), quem plures sequi sunt (*g*), hunc Pauli locum ita vertunt: Quid sit debis, qui baptizantur imminentia morte? qui nempe dum gravius agrotant, & omni incolumentis spe deficiunt, jam propè mortui decumbunt, de resurrectione, vitâque feliciori sperantes baptisimatis expiantur in lecto? Christianorum plurimos, quos per ludum Clinicos appellant, in postremis vita finibus baptizari alia consuevisse nemo ignoret. Quamvis Ecclesia hanc baptismi consuetudinem nunquam omnino repulerit, attachmentem de eorum incuria, qui baptismum ad mortis angustias protrahebant, quodammodo affectam semper se exhibuit, eosque, qui forte incolumenti restituerentur, à Clero rejiciebat.

Cui sententia adveratur *i*. Ipsa textus versio, quæ dura nimis, atque obscura fuerit, si mortui mortis interpretetur; & baptizari pro mortuis reddatur, baptizari imminentia pericula mortis. *i*. Pauli ratiocinium imbecille sanè foret, neque vi resurrectionis fidem profectò ab incredulis exorceret; qui enim in extremis baptizabantur, eo tantum respicere poterant, ut æternâ supplicia evitatur, à peccatis abluerentur, quin de resurrectione cogitarent.

VI. Ex Protestantibus (*b*) Commentatoribus plurimi cuiusdam veteris Ecclesiæ moris Apostolum hic meminisse tuentur, quo super Martyrum sepulchra baptismus initiantur. Originalis Græci phrasis optimè sanè verti potest: baptizari super mortuos, super illustrum mortuorum sepulchra, in Christi fidelium Cœmeteriis. Cujus tamen baptismi consuetudo, licet se-

cundo, tertio, & quarto seculo frequens estate illa Pauli, florere planè non poterat. Quæ enim tunc apud Corinthios Martyrum sepulchra, quæ facella, quæ Christi fidelibus tantummodo destinata cœmenteria?

VII. Heinlius (*i*) hunc locum vertit: Quid facient, qui mortuorum gratia baptizantur? Etenim ei consuetudini Apostolū allusisse putat, quæ aliquis seu ex veteri, seu ex novo Testamento spectata fanditatis viri nomine in baptismate insigniri solebat.

Si verò ea fuisset Apostoli mens, versionis duritie, & S. Pauli ratiocini imbecillitate prætermis, ad resurrectionem probandum duo necessari postularentur. *i*. Ut singuli suo semper nomine insignirentur in baptismate, quod vix de infantibus impleri posset, qui perraro cāq̄ etate baptismō initiari consueverant. *ii*. Ut sola defunctorum nomina in baptismate traherentur. Eo sanè, quod collibitum erat, seu Parris, seu Avi, seu Compatris nomine vocabantur: quam utique consuetudinem vel dum florere Chrysostomus (*k*) adhibit, nos etiam in praesenti retinemus. Cūn verò baptizarentur adulii, eodem, quo ante, tametsi à Christifidelibus satis alieno, nomine & pessime appellabantur; cujusmodi erant Diodorus, Diotrepes, Apollo, Apollodorus, Aphrodisius, Hermes, Pofidonus &c. quibus Ethnicon Idola memorabantur.

VIII. Ludovicus de Dieu idē viventes pro mortuis baptizari putat, quod resurrectionem mortuis promissam, quam ipsi mortui omnino adimpleri opperintur, baptismatis susceptione confirmit.

Quæ quidem interpretatione subtilis est nimil, & deuota. Qui Deo in celis jam perfunduntur, eorum, qui baptizantur, testimonio ad resurrectionem sperandam nullatenus indigent. Eorum præterea multi, qui baptismō initiantur, minimè profectò cogitant de resurrectione iis probandâ, qui non amplius lumine fidei, sed dilucida Dei visione eamdem futuram & sciunt, & expectant.

IX. Arias Montanus *Baptisma pro mortuis*, seu ad mortuorum resurrectionem probandum illud esse tuerit, quo abluebantur ii, quos ante baptismum Spiritus Sanctus perfudebat, quiq̄ deinde baptismalibus aquis tantummodo lustrabantur, ut resurrectione futura, cujus symbolum exhibebat baptismus, se Fidem adhibere publicè profiterentur.

Tamea *i*. neque Cornelius, neque S. Paulus, neque cæteri ante Baptismum Spiritu Sancto perfusi, ab aquarum suscipiendo baptisimatis exempti sunt. *ii*. Si is animus fuisse Apostolo, suam utique mentem clarius patefecisset. *iii*. Pauli ratiocinium imbecille nimis esset ad resurrectionem probandum; qui enim ita baptizabantur, alia multa sibi potuissent proponere, quin de resurrectione probandâ minimum cogitarent.

X. Pro mortuis baptizari, ait Joannes Cloppenbourgius (*), idem sonat ac mortuorum, Martyrum præsentim, à quibus

i. Heinl. Exercit. facit. in hunc locum Cor. 15.

k. Chrysost. Hom. 21. in Genes. 6.

n. I. Cor. 11. 30.

o. Ligfoot. Hor. Hebr. in 1. Cor. 15. & Vaf. quez 3. p. t. 2. 9. 69. d 157. C. Bertram. Lucubrat. Francoib. cap. 18. Jo. Coccius in Hebr. 9. 13. 14. Francis. Burman. Chamer. Panstr. tis Catolica tom. 3. l. 26. c. 19. n. 35. Alii apud Nebrissenem, Spanhem.

** Joannes Cloppenbourg. Syn. tagm. Selectar. dispe. Ca.*

Cathecumeni fidem haferant, memorie & obsequio baptizari. Quare ut corum memoriam colerent, & secularentur exempla, baptismate perfundebantur.

Quid verò hæc ad futuram mortuorum resurrectionem argumentis evincendam? Nimirum præterea angustis corum, qui baptizabantur, mentem circumscrivimus, si ut mortuorum memoriam commendarent, & vestigia inherenter, baptismate se absoluissent.

XI. Nonnulli [*g*] Apofolū veteris moris hæc meminisse volunt, quo non Hebrei modò, sed omnes prope Infideles mortuorum cadavera priusquam vel sepulchro, vel flammis committerent, abluebant. Quid itaque mortuorum corpora detergent, si minimè resurgent? Nonne satius illa hororis & corruptionis argumenta, vel humi condenserent, vel flammis absuferent? Honorem sanè mortuis exhibuerunt vel idcirco tribuerant, quod dum vivis agerent, meriti fuerint, vel quod fortè resurrectos arbitrarentur. Cadavera apud Veteres ablui, & sapè oleo, & a purissim etiam opobalsamo perfundi solita, latè ostendere prætermittimus: vetusti & recentiores Historici consuluntur.

Verum hæc interpretatio Pauli phrasim nimium distrahit, atque detorquet, si per eam induci volumus; quid fieri is, qui cā, quam spe resurrectionis morientes exhibent, constantia ducti ad baptismum accedunt?

XII. Harduin de Tripli Baptismo, pag. 217. nov. edit. Amstel. 1709.

Harduin de Tripli Baptismo, pag. 217. nov. edit. Amstel. 1709.

Quid proderit iis, qui mortuorum occasione postulant, & suscipiant baptismum, si mortui non resurgent? Iis nempe, qui morientum inter Corinthios frequentius intuunt, ad baptismā festinabant, ne si forte ante illud intercederent à morte, calamitatibus obnoxii fierent, & ab immortali & resurrectione excluderentur; iis, inquit, quid ea proderit ad baptismum festinatio, si mortui non reviviscant? Sanè igitur alteram post resurrectionem vietam oppertuntur, cum tempore mortem baptismus minimè avertat.

Harduin quidem Corinthiorum plurimos, eos potissimum, qui ad Sacramenta indignè accedebant, à Deo morte correspondos ipsius Apostoli testimonio dilucidè ostendit (*n*): Ideo inter vos multi infirmi, & imbecilles, & dormient multi: Oferunt præterea ex pluribus Patrum, & Ecclesiastica Historia locis, cum publicum calamitates obruerint, hominum frequentiam ad baptismum & pessime festinasse, sibi consolentibus singulis, ne sine baptismate è vivis egrederentur.

Quæ tamen interpretatio corruit, si ea, de qua Paulus, mortuorum multitudine Christifideles tantummodo, qui indignè sacra gerebant, laborasse animadvertisse: quæ quidem calamitas longè alia est ab iis publicis ærumnis, quarum meinere historiæ, quæque populos festinare ad baptismum impellent. Ab hac itaque improborum sollemmodo fidelium animadversione, Judæi, Ethnici, & ipsi Catholici avertendi potius videbantur, quā ad baptismum impellendi: quid enim, quis forte dixisset, ad Sacramenta properemus, quæ tot homines calamitate conficiunt?

Satius profectò nobis confutum fuerit, si ad postremas vitæ angustias baptismum rejiciamus.

XIII. Beza, post quem & alii (*o*), Apostolū ei consuetudini hæc allusisse ferunt, qua Judæi, qui mortuum tetigissent, sep-

tem diebus habebantur impuri, & cæremoniis, lotionibusque à Lege præscriptis ablui cogebantur (*p*); quem Ecclesiasticus mortem à mortuo baptizari (*t*) appellat. Hæc verò ablutione resurrectionis, ut ajunt, simbolum cœfēbatur. Reversa quo alio consilio hujusmodi consuetudo induceretur? Si forte ad sensibilem, & corporalem turpitudinem detergendam post cadaveris tactum ablui confueverant, quare sepulchri poit diebus fiebat ablutione?

p. Num. 19. 11. t. Eccl. 34. 30.

q. Paraus, & Bullinger. b.c.

r. Rabb. Bechai. & lib. Zohar, citati à Ligfoot. Hor. Hebr. in hunc locum.

*s. Sebastianus Schmid (*s*), qui huic loco explicando expressè operam suam narravit, eidem post mortui contactum abluerunt, di confutandi Apofolū allusisse senti, cuius tamen lotionis alias exhibet causam. Cum, inquit, quorundam in mortuos populorum impietatem Moyses animadvertisset, qui cadavera sordium instar, in sterquilinum, seu in cloacas canibus, vulturibus, aliisque id genus animalibus publicum projiciebant; adeò reverenter eadem tractari jussit, ut ab eorumdem contactu labes referretur, non alia ab eā, qua ii afficerentur, qui alii impuritati obnoxii res sacras tetigissent: quos idcirco, sicuti eos, qui*

qui immunda tetigerant, Lex à Sanctis
arcebat.

Tangi autem mortuos, addit Schmid,
Moyses ideò interdixit, quod resurrectu-
ros fide certum teneretur; cùm verò quis
post mortui contactum scie abstergeret,
Deum, tacitè saltē, exorabat, ne sibi
id vitio tribueret, non enim per contem-
ptum tetigerat cadaver; postulabatque, ut
quemadmodum legalem ad labem detergen-
dam eluebat exterius, ab occultis etiam
sordibus, & à peccatis interius exparetur.

Hac verò sententia iisdem, quibus su-
periores ferè omnes, difficultatibus obvol-
vit. 1. Quin probet, eam Moysis suis
mentem affirmat, ut ab impietate, & sa-
vitiā, quibus populi quidam mortuos ex-
cipiebant, Iudeos averteret. Aegyptii,
inter quos diu vixerant, nimis potius cul-
tu mortuos prosequabantur; Patriarchas
verò, quorum progenies erant, in mortuis
seperiens curam omnem, & cognitionem
impendisse constat. Imò ipsi Iudei, vel
ante Legem, maximum cadaveribus cul-
tum adhibuerunt. 2. Si Moyses de proban-
dā resurrectione cogitabat, quare eādem
lege non modò ab homini mortui, sed
à bestiarum etiā contactu labem referri
decrevit? An fortè & has immortales, &
resurrecturas ostentabat? 3. Denique,
etiam eundem, quem Authores nonnulli,
hunc textui sensum tribueremus, ad-
huc Apostoli ratiocinium Iudeos quidem,
minimè verò Ethnicos convinceret. Pau-
lus autem ad omnes pertinentes argumen-
to exhibendo animum suum intenderat.
Noscimus profectò quosdam (x) Ethni-
corum populos, qui labem aliquam à mor-
tuī contactū referri sibi suadebant, quare
quamdam ad se detegendos, Iudeorum
instar, lotionem invexerant, qui nihil ta-
men de futurā resurrectione cogitabant.

^t Vide Priorum not. in l.
5. Tertull. cont. Marcion.
glōs.

u Eustus bī, &
quidam apud
Hugon. Cardi-
nal. Vide &
Salmer. & Ju-
stinian. &
Turrian. 1.4.
pro Epist. Pont.
c.14.

x Vallembur-
gens. Fratres
de unitate
Eccles. 13. c.
de Purg. n.84.
Titin. Justi-
man. Salme-
ron, Sa. Hen-
riquez, Tan-
ner, Bail, Fe-
wardent. Co-
ster. & alii.
Vide Henriez.
Muller. Dis-
sert. in hunc
loc. pag.16.

zari (y)? Potestis nempe calamitatum
fluctibus, mei instar, obrui, & dolorum
& lacrymarum undis demergi? Quid pro-
derit pro mortuis vos baptizari, si mor-
tui non resurgent? Cui bono eleemosy-
nis, jejunis, lacrymis, precibus, spon-
taneisque poenitentias, que in Purgato-
rio torquentur, juvare nitimini, si mor-
tui nunquam reviviscant?

Quidquid de Purgatorio docet Catholica
Ecclesia, nostrasque preces ad mortuorum
utilitatem conferre, & certò scimus, & re-
ligiosissime profitemur. Hujus verò loci
eam, quam modò retulimus, veram in-
terpretationem minimè credimus. 1. Con-
veniunt omnes ad metaphoricam explicati-
onem tunc esse tantummodo confugendum, vel cùm literali & obvio sensu de-
fitiūtur, seu à fide alienum offendimus:
qua omnia h̄c longissimè absunt. 2. Ver-
bum baptizari, seu baptismum suscipere,
in Scriptura spontaneas poenas, seu po-
nitentias opera nunquam sonat.

XVIII. Maldonatus (z), Guillaudus,
(a), Gagnaus, Bencius (b), Tilenus,
Tarnovius, Ligfootus, Selaterus, Vorstius
eudem Apostoli locum ita interpretantur:
Quid fiet sis qui proprio sanguine,
nempe per Martyrium, baptizantur, ad
resurrections fidem tuendam, *seu in fide re-*
surrectionis, si mortui non resurgent? Va-
na utique eorum tolerantia, & spes inanis.

XIX. Alexander Morus ita legit (e):
Quid facient qui baptizantur pro mortuis?
nempe pro Iesu Christo, si Christus non
resurrexit, & si mortui non resurgent?
Si enim mortui non reviviscunt, neque
Christus resurrexisse dicendus est. Licet
autem ad omnes pertinentes argumen-
to exhibendo animum suum intenderat.
Noscimus profectò quosdam (x) Ethni-
corum populos, qui labem aliquam à mor-
tuī contactū referri sibi suadebant, quare
quamdam ad se detegendos, Iudeorum
instar, lotionem invexerant, qui nihil ta-
men de futurā resurrectione cogitabant.

XVI. Eustus (u), aliisque ferunt, si
fortè Iudeorum quis aliqui impuritatis ob-
noxius, antequam purificationis dies ab-
solvere, migrasset ē vivis, eorum alte-
rum loco illius se juxta legem ablucere
convenisse; quem quidem morem idcirco
induxerant, quod eam lotionem mortuo
conferre arbitrarentur, & de anima im-
mortaliitate, & corporis resurrectione op-
time sentirent.

Cujus quidem opinionis nullum hue us-
que argumentum, neque ullum Authoris
Iudei textum agnovimus. Esto tamen,
fautoribus minimè desituta fuerit. Iudeos
tantummodo, quorum plerique resurrectionem
nem minimè incibantur, Apostolus suo
illo ratiocinio convinceret; Corinthios ve-
rò Eidei recens adscriptos, quorum pluri-
mū ab idolatria ad Ecclesiae sacra trans-
ierant, nullā vi urgeret.

XVII. Dionysius Carthusianus, Catha-
rinus, Gagnaus, Cardinalis Hugo, Tur-
rianus, Stapletonius, Beccanus, Bellar-
minus, aliique (x) metaphoricè hunc lo-
cum explicant, baptismi nomine arumnas,
afflictiones, crucem, & martyrium in-
terpetantes. Quo quidem sensu & Do-
minus interdum hanc phrasim adhibuit:

Potestis baptismos, que ego baptizor, bapti-

y Marc.10.38.

persecutionum, & martyri baptismō pro-
mortuis (f)? pro Christifidelibus nempe,
Profess. Sedan. apud Boch. Differ. in hunc locum pa.102. Tar. nov. Exercit. Bibl. pag.609. Tilen. par.2. dīp.65. apud Henric. Mull. Differ. singul. in hunc loc. a Hammond. & in hunc loc.

xxii. D. Clericus (g), qui pro mortuis

baptizabantur, eos fuisse censer, qui quo-

tidie Ecclesia accedentes, baptismatē expa-

banter, ut fidelibus, qui in dies dece-

debant, sufficerent. In hujus Epistole capi-

te 15, ubi sententia Apostoli, quam in

hac Dissertatione versamus, eorum singu-

los, qui Ecclesia addicabantur, de refur-

rectione ambiguos non fuisse Paulus ostendit;

cum enim eos, qui decebant, mi-

ferrimē, quantum ad mundi speciem, oc-

cubuisse cernerent, ad baptismum nihilominus accedebant, ut mortuis succeden-

tes, eādem infelici vitā viverent, & mi-

ferrimē morte interirent. Quare Apo-

stolus resurrectionē directē probandam hic

non assūtit, sed tantum eam esse totius

Ecclesia, omniumque Christifidelium fi-

dem ostendit, ut eādem defitū omnium

infelicitissimi reputari potuerint (h).

Cum hac interpretatione, omnium, quas

retulimus, subtilissimā potest Græca phra-

sis (i) coherere, quamvis ejus syna-

xis à consueto longè discedat, neque si-

milem usquehuc in novo Testamento no-

verimus. Id tamen illi adverterat, quod

Pauli ratiocinum ita detorquet, ut à com-

moniūtus Ecclesiæ consuetudine argu-

mentum suum Apostolus repetere cogatur,

ēcum potius peculiarū quorundam more,

apud Fideles communiter non obtinente,

deducat. Si enim Christifidelium singuli

Resurrectionis Fide, ut præterit, ad bap-

tismū accedebant, Pauli ratiocinio mi-

nimè concludit: *Quid facient qui bapti-*

zantur pro mortuis? Si mortui non resur-

gent, ut quid baptizantur pro illis? Di-

ciduum ei satius fuisse: *Quid vos, seu*

qui in bello

Antiatio in-

zerierant?

k Brochmand. &

P.3. System. Theol. art. de mort.

Apud Heric. Dif-

serit. in hunc loc.

Huic sub-

scribit Job.

Tobias Major

orat. pro de-

functi. contr.

Got. c.2.

I. Thessal. 4.

¶3.

Si vox baptizari sine addito interdum

in Scriptura poenarum & lacrymarum

baptismū sonat, forte huic interpre-

tationi subscribi posset: verū eo sensu

nunquam adhibitum invenimus; vel si in-

Dissert. Calmet Tom.II.

venimus, alterā voce, seu phrasī adjun-
cta ad metaphoricam significatiōnē de-
flectit. Hac præterea explanationis di-
stractio S. Pauli argumentum saltem in-
firmat; cùm enim scriperit: *Quid facient,*
qui baptizantur pro mortuis? scripsisse co-
gitur: *Quid faciemus?* seu quid nos di-
cemos iis, qui nimio de cognatorum
mortore moerore tenentur?

XXIV. Henricus Mullerus, qui cā de
re Dissertatione anno 1656. Rostochii vul-
gavit, postquam septendecim diversas
in hunc locum sententias recensuit, per-
pendit, & improbabit, suam denique sic
proponit: *Quid facient, qui baptizantur pro*
mortuis? videlicet, pro mortuorum defen-
sione, pro resurrectione eorum sententiam inueni-
mus, qui resurrectionis fidem confirmarunt?
baptismū enim & vos idcirco suscipitis,
ut resurrectionem, de qua mortui spera-
verunt, vobis promereamini.

Hac explanatio ad sententiam Ludovi-
ci de Dieu, & Cloppenburgi numero 8.
& 10. relatam, satis accedit. Namis verò
Apostoli phrasē detorquet oportet, ut
ejus animus cum horum mente coheret.
Etenim baptizari pro mortuis, vel si lu-
bet, pro defensione mortuorum, pro fide &
resurrectione promissione tuendis bapti-
zari, nullatenus sonat. Hec præterea sen-
tentia Pauli argumentum infringit, atque
infirmat: *Quid facient, qui baptizantur*
*pro fulcione fide, quam resurrectione mor-
tui adhibuerunt?* Hoc plane non satis
urget.

Postquam diu immorati sumus in di-
versis plurimorum sententias recensendis,
quarum quadam à veritate deficiunt, quod
impropriè, mystice, & violenter. Baptis-
mi nomen usurpent; quādam verò, quod
vocabulū sufficiat, Pauli ratiocinio mi-
nimè concludit: *Quid facient qui bapti-*
zantur pro mortuis? Si mortui non resur-
gent, ut quid baptizantur pro illis? Di-
ciduum ei satius fuisse: *Quid vos, seu*

qui in bello

Antiatio in-

zerierant?

XXIII. Putat Brochmandus (k), Apo-

stolum per ea verba: *Quid facient, qui*

baptizantur pro mortuis? idem scripsisse

ad Corinthios, quod & ad Thessalonicensis:

Nolumus vos.... ut non contristem-

i, sicut & ceteri, qui spem non habent

(l). Nimirum, ait Brochmandus, de co-

gnatorum morte tristitiam Baptismū

quendam Paulus appellat, sic ratiocina-

tus: Quid dicemus iis, qui propter co-

gnatorum interitus prorsus consolationem

respūnt, si mortui non reviviscunt? Quo-

modo afflictos à moerore animos erigemus,

si nulla post obitum felicitas? nulla post

mortem resurrectionē?

Si vox baptizari sine addito interdum

in Scriptura poenarum & lacrymarum

baptismū sonat, forte huic interpre-

tationi subscribi posset: verū eo sensu

nunquam adhibitum invenimus; vel si in-

Dissert. Calmet Tom.II.